

नन्वहं देवानां हितैषी नासुराणां तत्राह त्वं नूनमिति पारोक्ष्यः शत्रुच्छलेन वर्तमानः ॥ ५ ॥ शत्रुत्वं पुनर्भक्तानि वास्माननुग्रहीतुमेवेत्याह यस्मिन्निति उ
अहोहप्रसिद्धम् ॥ ६ ॥ अतो नात्र मम लज्जानापि दुःखमित्याह तेन गुरुणा भवता ॥ ७ ॥ किंच योऽयं दंडरूपो ममानुग्रहः त्वया कृतः स तु त्वद्वक्तृपौत्रत्वेन
न त्वहमनुग्रहस्य पात्रमित्याशयेनाह पितामह इति भवदीयानां संमतः यतः आविष्कृतः साधुवादो यस्य त्वमेव परमः आश्रयो यस्य सः अतः भ
वतो विपक्षेण विद्विषा हिरण्यकशिपुना विचित्रवैशसं हिंसां संप्रापितोऽपि ॥ ८ ॥ देहादीनामसारतां निश्चित्या कुतो भयं ध्रुवं च भवतः पादपद्ममेव प्रपेदे

त्वं नूनमसुराणां नः पारोक्ष्यः परमो गुरुः ॥ यो नोऽनेकमदांधानां विभ्रंशं चक्षुरादिशत् ॥ ५ ॥ यस्मिन् वैरानु
बन्धेन रूढेन विबुधेतराः ॥ बहवो लेभिरे सिद्धिं यामुहैकांतयोगिनः ॥ ६ ॥ तेनाहं निगृहीतोऽस्मि भवता भूरिक
र्मणा ॥ बद्धश्च वारुणैः पार्श्वैर्नातिव्रीडेन च व्यथे ॥ ७ ॥ पितामहो मे भवदीयसंमतः प्रहाद आविष्कृतसाधु
वादः ॥ भवद्विपक्षेण विचित्रवैशसं संप्रापितस्त्वत्परमः स्वपित्रा ॥ ८ ॥ किमात्मनाऽनेन जहातियोऽततः किं
रिक्थहरैः स्वजनाख्यदस्युभिः ॥ किं जायया संसृतिहेतुभूतयामर्त्यस्य गेहैः किमिहायुषो व्ययः ॥ ९ ॥ इत्थं
स निश्चित्य पितामहो महानगाधबोधो भवतः पादपद्मम् ॥ ध्रुवं प्रपेदे त्यकुतो भयं जनाद्भीतः स्वपक्षक्षपणस्य
सत्तम ॥ १० ॥ अथाहमप्यात्मरिपोस्तवांतिकं दैवेन नीतः प्रसभं त्याजितश्रीः ॥ इदं कृतांतिकवर्ति जीवि
तं ययाऽध्रुवं स्तब्धमतिर्न बुद्ध्यते ॥ ११ ॥ श्रीशुक उवाच तस्येत्थं भाषमाणस्य प्रहादो भगवत्प्रियः ॥
आजगाम कुरुश्रेष्ठ राकापतिरिवोत्थितः ॥ १२ ॥ तमिंद्रसेनः स्वपितामहं श्रिया विराजमानं नलिनायतेक्ष
णम् ॥ प्रांशुं पिशां गां वरमं जनत्विषं प्रलंबबाहुं सुभगं समैक्षत ॥ १३ ॥

अथ तस्मादहमपि दैवेन तस्यैव भाग्येन तवांतिकं नीत इति चतुर्णामन्वयः अंततः आयुषोऽते रिक्थहरैः पुत्रैः सर्वस्वापहारिभिः इह गेहेषु केवलमायुषो
व्यय एव न तु सुखं किंचित् ॥ ९ ॥ सप्रसिद्धो महान् स्वपक्षं दैत्यकुलं क्षपयतीति तथा तस्यापि ॥ १० ॥ प्रसभं बलात् त्याजिता श्रीर्यस्य यया श्रिया
स्तब्धमतिः सन्पुमानिदं जीवितमध्रुवं न बुद्ध्यते कथं भूतम् कृतांतस्यांतिकवर्ति मृत्योः सन्निहितम् ॥ ११ ॥ राकापतिः पूर्णेंदुः ॥ १२ ॥ अंज
नत्विषं श्यामम् ॥ १३ ॥